

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/ajaveeb/rp/ | TALLINNA REALKOOLI AJALEHT

Reaalkoolineidude-
koor käis detsem-
brikuus Krakowis
rahvusvahelisel jõu-
lu- ja advendilau-
lude konkursil ning
naasis sealt kuld-
diplomi, kuldingli
ning esimese kohaga
noorte vanuserüh-
mas! Loe Kaisa Lau-
ri reisimeenutusi
lehekülgedel 10-12.
Pildil on Wielic-
zka soolakaevan-
duse laes rippunud
lühter.

Veel lehes:

Intervjuud Madis
Abeli (lk 4) ja
Uku Erik Tropiga
(lk 8-9)

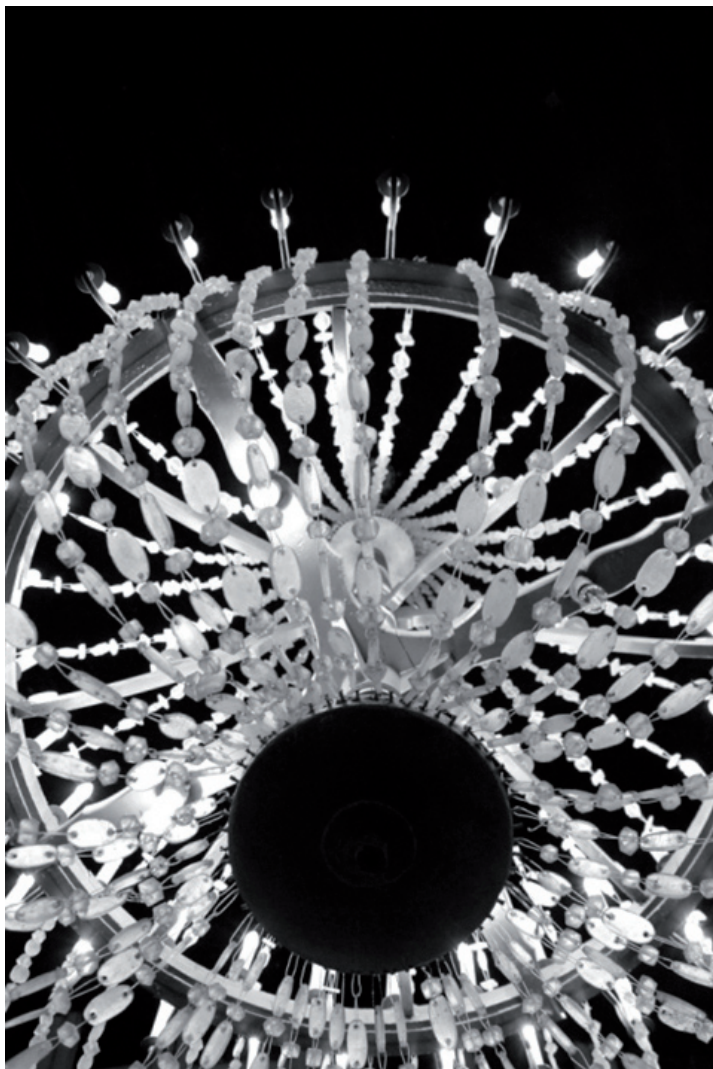
Ainult üks küsimus
(lk 5-6)

Omalooming
(lk 13)

Gümnaasium käis
teatrireisil (lk 14)

Väikesed kolisid
uude majja (lk 15)

Tagaküljel õpetajate
ütlused ja sudoku!

Reaali uus korvpallimeister on 11.b klassi
võistkond!

Rohkem spordiuudiseid leheküljel 7.

“Tugevate
koolide õpilased
peavad tõestama,
et nende kolm on
tõepoolest võrd-
väärne, või lausa
paremgi, mõne
teise kooli viie-
lisega. Ja nõrge-
mate koolide
ausad viielised
peavad tõesta-
ma, et nende vii-
ed ka tõepoolest
midagi väärt on.
Sellepärast saabki
objektiivseid ot-
suseid teha ainult
läbi eksamite ja
hinded on pigem
segav faktor ot-
suse tegemisel.”

– Sander Udami arva-
mus hinnetest ja hin-
damisest (lk 3)

Tuleb välja, et ka maajad pole ilmeksimatud: maailm püsib ka pärast 21. detsembrit ja ka Reaalkool seisab vankumatult Estonia puiesteel koos sellega. Loodan, et kõik, kes selle kuupäeva hirmus enda viimse varanatukese šokolaadile ja päevapraadidele raiskasid (kes ikka dieeti surnuna peab?), on jaanuarikuuga enda rahakoti staatuse jälle plussi või vähemalt nulli saanud (ja kehakaalu jälle vaalastaatusest eemale), ja kõik, kes kõik oma tunded oma füüsika tunni pinginaabrile letti ladus, on 2013. aasta esimese kuuga suurest piinlikkusest üle saanud ja jälle julgenud silmad pörandalt ka tahvli poole kiikama suunata.

Õeldakse küll, et kes vana asja meenutab, sel silm peast välja, aga ei ole minul veel olnud silmadeta ajalooõpetajat, nii et ei ole erilist hirmu teile meenutada lehes, mis kõik on toimunud: tüdrukute koor käis Poolas, nende seiklustest (ja toiduotsingutest) saate lugeda lehekülgedel 10-12 ja 1. ja 2. klassidel oli kolimine vahepeal, nüüd resideeruvad nad Politseimajas. Mis nemad sellest muutusest arvavad, saate lugeda leheküljel 15. Kui kultuuri on väheseks jäänud viimasel ajal, siis reaalkate endi seas on ka Shakespeare'i ja Juhan Liivi rajal tallajaid: Karl-Sander Erss andis oma luulet Reaali Poisile avaldamiseks, tema luuleridu saate lugeda leheküljel 13.

Uut aastat ma teile enam ei soovi, seda ei pidavat tohtima pärast 1. jaanuari, aga toredat järgnevat poolaastat loodan teile ikka.

Olge mõnusad,
Ode Liis

ahe tuhande kolmeteistkümnenda aasta esimene kuu on möödunud. Jõuludega saabunud lisakilod on põletamisel ja uue aasta uued lubadused täitmisel.

KMeie REKi töökate inimestega nuputasime ühel järjekordsel öisel koosolekul välja oma uue aasta lubadused ja nüüd näevadki välissuhete- ja kultuurigrupp koos aktivistidega vaeva nende lubaduste elluviimisega. Järgnevatel kuudel ootavad meid ees uued huvitavad ettevõtmised. Saab olema loovinimeste kogunemisi, murede ärarääkimisi ja muid uusi põnevaid üritusi. Olgem kõik siis agarad ka osa võtma oma kiirete koolipäevade kõrvalt, sest ainult teie kaasalöömisel saavad kõik need plaanid õnnestuda. REKi spordikomisjon tegeleb aasta alguses võrkpalli ja saalihokiga. Kõigil tulemustel saab silma peal hoida lehes leiduvas spordiveerus. Uisuväli, mis jaanuaris meie staadionile sai tehtud, võimaldab meil nüüd mängida ka pingelisi jäähokimänge.

Mina loodan, et nüüd, uuel aastal hoiaksime oma koolimaja aina enam ja maja puhtus pole probleemiks. Näitame, et hoolime end ümbritsevast!

CARMEL TELLIS, 11.C

Kuulujutt on, et Reaalkooli on palgatud professor Quirrell. Tõsi, ei ole küll näinud kedagi turbaniga mööda treppe ruttamas ja oma varjugi kartmas, kuid meie kliimas võib Voldemort peituda ka karvamütsi või läkiläki all, ja keegi pidi ju selle trolli kooli sisse laskma. See ju ainus loogiline põhjendus, miks teise korruse tüdrukute tualetis oli vedelseebi dosaator seina pealt maha löödud ja kätekuivatusmasin ei töötanud, kui sa sellele parema käega tugevalt laksu ei anna. Tea, mis järgmisena viga saab, kas tõesti mõni loppispäine reaalitar, kes läheb sinna nukrutsema mõne halvasti läinud töö pärast? Kus on me prillidega mustajuukseline sangar ja tema punapäine truu sõber, kes trolli oimetuks taoksid?

Hindamisrevolutsioon

Reaalkooli juhtkond on viimasel ajal (nii aasta, paar) saanud nii Reaali Poisis kui ka õpilaste omavahelistes mõttevahetustes küllaltki palju tuld ja tina. Mõtlesin, et aitab ehk virisemisest ja toetaks vahelduseks mõningaid positiivseid muudatusi meie koolielus.

Tundub, et juhtkond on aru saanud, et hinded - need on mõttetud. Kuidas teisiti mõista seda, et algkoolis ja lähitulevikus kuni kuuenda klassini kaovad hindamissüsteemist sootuks ära hinded ja asendatakse arvestatud/mittearvestatud hindamisega. Vaadeldes siis seda, miks hinded on minevik ja miks uut süsteemi tuleks rakendada kogu koolile kuni kaheistkümnenda klassini välja.

Hindamisel kui sellisel peaks olema eesmärk. Nendeks eesmärkideks pean mina õpilastele tagasiside andmist, õpilaste motiveerimist, õpilaste võimekuse järgi järjestamist ning arenguprotsessi kuvamist. Nüüd tuleb tõestada, et senine hindamissüsteem neid eelnimetatud eesmärke ei täida.

Loomulikult, hinne annab õpilasele tagasisidet: tegin hästi, tegin halvasti, aga kontrolltöölehe nurka kirjutatud number on informatiivsuse osas siiski ühekülgne, palju olulisem informatsioon tuleneb õpetaja märkustest ja eriti veel õpilase ja õpetaja omavahelisest suhtlusest. Hinne iseennest ei paku õpilasele rohkem informatsiooni, kui pakuks teadmine, kas töö on arvestatud või mitte arvestatud.

Kui aga võtta eesmärgiks õpilaste motiveerimine, siis hindamine mõjub tihtipeale hoopis motivatsioonile degradeeruvalt, vastupidiselt loodetule. Miks? Sest kui ma töötan ja näen vaeva mingis aines, mis ei ole minu tugevaim, ning saan tulemuseks kolme ja samas näen oma laisklevat klassikaaslast viit "välja tõmbamas", siis mismoodi saab see olla motiveeriv? Võib-olla motiveerib hindamine tugevaid õpilasi, kes püsivad hinnete hierarhia tipus, aga nõrgemad õpilased teavad niigi, et see aine on neile raske, kaks või kolm eKoolis ei aita kindlasti kaasa. Motiveerimisel on taaskord palju olulisem õpetaja-, kooli- ja vanematepoolne toetus. Arvestatud/mittearvestatud hindamine aga vähemalt ei vähendaks nõrgemate õpilaste

motivatsiooni (kelle motiveerimine on raskem ja ehk isegi olulisem kui tugevate õpilaste puhul).

Õpilaste võimekuse järjestamises esinevad hinded aga lausa katastroofiliselt halvasti. Nimelt toimub hinnete andmine lokaalselt kooli-, tihti aga lausa klassisiselt. Taolises võrdlusgrupis hindamine pole efektiivne - õpetaja teab ju isegi, millised õpilased on tugevamad ja millised nõrgemad. Järjestamine on vajalik üleriiklikul tasemel, kus oleks võimalik koguda olulist informatsiooni, kas haridussüsteemi muutmise jaoks või mis 12. klassi jaoks väga aktuaalne on - ülikoolidesse vastuvõtmiseks. Selleks aga, et järjestada terve riigi õpilasi, on vaja ka üleriiklikku hindamismehhanismi, milleks on olemas eksamid kui ühtlustatud testid. Siin pole võimalik õpetajatel anda oma õpilastele eelist, võrreldes teiste koolide õpilastega. Senine hinnetesüsteem mõjub muuseas halvasti nii tugevate kui nõrgemate koolide õpilastele. Tugevate koolide õpilased peavad tõestama, et nende kolm on tõepoolest võrdväärne, või lausa paremgi, mõne teise kooli viielisega. Ja nõrgemate koolide ausad viielised peavad tõestama, et nende viied ka tõepoolest midagi väärt on. Sellepärast saabki objektiivseid otsuseid teha ainult läbi eksamite ja hinded on pigem segav faktor otsuse tegemisel.

Hinded näitavad progressi, see on vaieldamatult tõene. Vähemalt paremini kui lihtsalt arvestatud/mittearvestatud. Progressi hindamine on aga taaskord oluline ülikoolide jaoks, kes seda õpilaste vastuvõtmisel arvestavad. Seekord annaks aga hoopis selgema pildi õpilase progressist tema enda motivatsioonikiri, intervjuu ja kindlasti ka õpetaja soovituskiri. Hinded annavad küll eelnimetatutele lisakinnitust, aga toimikski just nimelt sellena, lisakinnitusena, sest ka jooksvad hinded ei pruugi näidata õpilase tegelikku progressi (kursused võisid muutuda kergemaks/raskemaks, õpetaja võis muutuda jne).

Nagu võime näha, siis hinnete eelised arvestatud/mittearvestatud süsteemi ees on minimaalsed, aga otsene kahju, mida hindamine tekitab, on oluliselt suurem. Seepärast toetangi hinnete täielikku kaotamist koolisüsteemist.

Eesti mees on tantsulõvi

Räägi, kes Sa oled ja millega tegeled.

Olen Madis Abel, 10. c klassi õpilane ja tegelen võistlustantsuga.

Kaua Sa tantsinud oled?

Tantsima hakkasin esimesest klassist, seega peaks minema juba kümnes aasta.

Miks just see spordiala?

Kuna mu õde läks tantsutrenni, läksin ma temaga kaasa ja mulle öeldi, et ma võiks ka tantsima hakata. Nii ma siis alustasingi. Alguses tulemusi polnud, kuid see mind väga ei huvitanudki. Pärast tantsuklubi Leevisse minekut tulid need aga väga kiiresti, tekkis ka huvi ja nii otsustasingi selle spordiala kasuks.

Osalesid hiljuti Aleksandra Galkinaga Tallinn WDSF International Open standardil. Millega on tegu? Kuidas läks?

Tegu oli maailmakarikaetapiga, mis toimub Eestis aastast 1997 ja kus võistleb paare väga paljudest erinevatest riikidest. 24. novembril toimus rahvusvaheline karikaetapp noorte vanuseklassis standardtantsudes, kus võistlesid ka maailma meistrivõistluste finalistid. Seal me saavutasime esimese koha. Järgmisel päeval toimus täiskasvanute maailma karikaetapp, kus me saime samuti esimese koha. Esmakordselt võitis seda võistlust Eesti paar, seega läks meil väga hästi, sest me ise oleme alles esimest aastat noorte klassis, mitte täiskasvanutes (noorte vanuseklass on 16-18 aastased ja täiskasvanud alates 19-aastased ja edasi).

Kaua te Aleksandraga koos olete tantsinud?

Alates 2012. aasta aprillist.

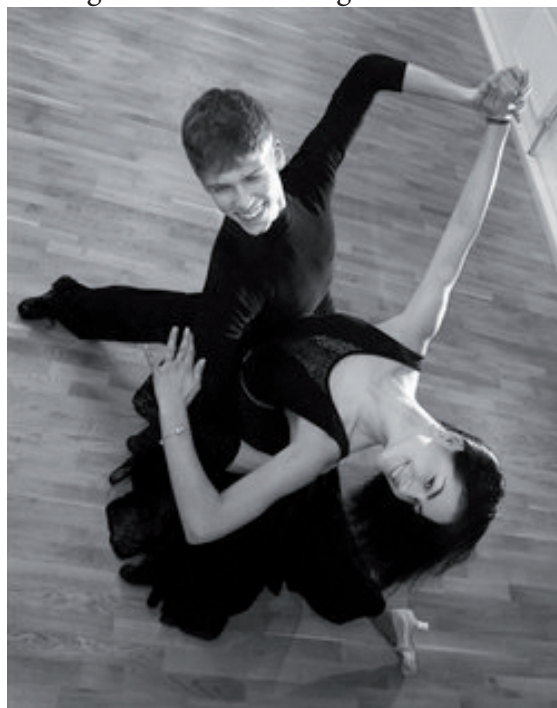
Mida pead siiani enda suurimaks

saavutuseks? Mis on Sinu tantsijakarjääri tipphetk?

Suurimaks saavutuseks on olnud see, et ma sain eelmisel aastal maailma meistrivõistlustel 4. koha. Tipphetk on aga alles ees, siis kui tulen täiskasvanute maailmameistriks.

Mis on tantsimise juures keeruline ja mis lihtne?

Nagu ka iga teine spordiala, nõuab võistlustants suurt füüsilist ettevalmistust, sajaprotsendilist pühendumust, kuid peale selle vajab see ka suurt koostööd partneriga. Keeruliseks teeb tantsu veel see, et kogu meie pingutus ei tohi välja paista vaatajale ja kõik peab tunduma loomulik. Lihtne on minu jaoks tantsu juures see, et ma ei väsi sellest. Pealegi on see asi, millega mulle meeldib tegeleda.

Madis koos tantsupartneri Aleksandraga trenni tegemas. ÕHTULEHT

Kuidas on lood tulevikuplaanidega?

Tulevikuplaanid tahan kindlasti siduda võistlustantsuga. Tahan saada täiskasvanute maailmameis-

triks, et lõpuks ka Eesti hümn võistlustel kõlaks. Kindlasti kavatsen jätkata õpinguid ka ülikoolis.

Kui paljud Su sõpradest on tantsimisega seotud?

Enamus minu sõpradest on võistlustantsijad.

Mis on Su lemmiktants?

Slow foxtrot.

Mõni kummaline seik.

Üks naljakas juhtum oli viimasel Tallinn International Openil. Õhtuses osas mängib orkester või ansambel, seekord oli ansambel. See seisis poodiumi peal, mis oli ligi kahe meetri kõrgune. Täpselt enne minu noorteklassi finaali kukkus akordionimängija poodiumi pealt alla ja minu finaalis ei mänginud ansambel, vaid lasti plaadi pealt muusikat.

Kas käid vahel ka niisama, oma lõbuks tantsimas?

Ei käi, sest pole aega.

Mida Sa üldse arvad sellisest ebaprofessionaalsest puusade hõõrutamisest?

Paljude jaoks on võistlustants ainult hobi, mida saab harrastada meeldivas seltskonnas sõbra või elukaaslasega. Tants on olnud alati üks suhtlusviisidest.

Kas võtaksid tantsima mõne tüdruku, isegi kui tead, et ta pole selles just parim?

Kindlasti võtaks, hea partner oskab alati tüdrukut juhtida.

Kas sa märgipeol käisid?

Kahjuks mitte, olin teel võistlustele välismaal.

See on küll veel kauge tulevik, kuid kui aeg ükskord meie 100 päevani jõuab, kelle haarad ballil partneriks?

Selle peale ma pole veel mõelnudki. Eks vaatab, kes partneriks satub.

Kas tänapäeval on vaja teatris käia piduliku riietusega?

Viisime oma heade koollikaaslaste seas läbi intervjuu, kus küsisime neilt ainult ühe küsimuse. See ülesanne anti meile

meedia valikaines ning kuna reaallikad on teadagi teatrilembesed kultuurinimesed, sai ka küsimus valitud vastavasisuline. Enamik vastajatest sattusid olema me klassi- või lennukaaslased, aga seeest vastuseid on seinast sein.

Juta (130A):

„Ma arvan, et võiks küll. Tänapäeval näeb inimesi üldse väga harva selles pidulikus riietuses ja minu meelest teater on väga hea põhjus selleks. Ja inimesed näevad lähedalt välja, kui neil on ülikonnad ja kleidid ja sellised asjad seljas.”

Kaisa (130C):

„Viisakas oleks, kuna sa ei käi ju seal iga päev või iga nädal, et siis annab erilise tunde.”

Triin & Anni (130A):

„Ei. Ee. Oleneb tegelikult. Viisakamate riietega, aga kui on esmalavastus, siis võiks ikka pidulikumat riietust olla. Esmalavastus – pidulikult, aga tavalistel teatrikomöödiatel võiks olla lihtsalt viisakas riietuses. Päriskõrvalt ei hakka minema või nii.”

Klemet (130B):

„Ah? (Kordame küsimust.) Päriskõrvalt kindlasti kohe on vaja. See näitab lugupidamist teatri suhtes.”

Ragnar (130A):

„Ma arvan, et ikka on vaja käia, sest nii on alati käidud ja nii on ka viisakas käia.”

Hanna (130B):

„Mina arvan, et teatrisse peab küll minema pidulikus riietuses, sest see on õhtune üritus ja see on pidulik. Enda üleslöömine on ka austusavaldus näitlejatele.”

Andreas (130B):

„See on tähtis, et ilusate riietega käia. Muidu, noh, see on oluline ainult siukestel suurematel etendustel. Ma ei oska väga põhjendada, aga... Muidu nagu see tähtsus kaob ära inimestest ja inimesed tunnevad ennast liiga mugavalt teatris. (Aga miks see halb on?) Kui keegi näiteks on mingi suure joepiga, võib see segada teisi.”

Karl K. (130B):

„Äkki ei ole üldse riideid vaja sinna?”

Helena L. (130B):

„Ei. Ebamugav on – sa ei viitsi istuda mitu tundi pidulikes riietes.”

Õpetaja Karu (403):

„Kohe kindlasti. Teatris käimine on sündmus. Teater peaks tekitama sinus selle pidu-iseeneses-tunde. Ma arvan, et sa tunned ennast paremini, kui oled väärilt riides.”

Kertu (132A):

„Jah, sellepärast et teater on selline pidulik koht ja seal on üldse kuidagi selline teistsugune õhkkond.”

Enamiku reaallikate arvates tuleks teatrisse minnes panna selga pidulikud riided.
DRAAMAMAA.EE

Meie naaberrahvad on läbi ajaloo kirjeldanud eestlasi passiivsete, jonnakate ning töökatena. Kõige huvitavam on see, et eestlased peavad end ise samuti väheaktiivseks, alalhoidlikuks, umbusklikuks, kuid töökaks tüübiks. Kuid kas noorte eestlaste arvamus ühtib nende vanade stereotüüpidega?

Eestlased – halva iseloomuga ja jonnakas rahvas?

Selleks, et teada saada, mida arvavad noored meie rahvast, küsitlesime seitset Reaalkooli õpilast. Esitasime kõigile ühesuguse küsimuse: „Millised kolm iseloomujoont kirjeldavad kõige paremini tänapäeva eestlast?“. Ohvriks langesid vanemate klasside õpilased, sest arvasime, et just nemad suudavad küsimusele huvitavaid vastuseid leida.

Marleen Marnot, 10. klass:

„Eestlased on külmad ja kinnised. Tõeliselt häirib see, et inimesed ei tervita üksteist ega naerata palju. Käiakse ringi mossis nägudega ja vaadatakse üksteise peale altkulmu. Meie rahvas on isekas, alati tahetakse, et endal läheks kõige paremini, vabatahtlikult juba üksteisele appi ei minda.“

Annemai Avingu, 10. klass:

„Eestlased on veidi tõrjuvad ja põikpäised.“ (Jääb mõtlema, sest me tahtsime ka midagi positiivsemat kuulda.) „Tegelikult oleme sisemiselt ütehoidvad ja südamlikud, aga me ei näita seda lihtsalt tavaliselt avalikult välja.“

Betti Vainküla, 12. klass:

„Eestlased on kindlasti tagasihoidlikud - võrreldes ameeriklastega. Näiteks telesaadetes kas või. Kui keegi võidab midagi, siis eestlased ütlevad, et oo, kõva, lahe, tänks, jee.. Ameeriklased ikka kiljuvad ja karjuvad ja on kuidagi palju emotsioonikamad. Eestlastele omane iseloomujoon on veel töökus. Nad tunduvad külmad, kuid sisemiselt on soojad.“

Kristel Roots, 11. klass:

„Eestlased on rahulolematud, kuid seejuures ise passiivsed. Mitte keegi ei viitsi kunagi elu edendamiseks midagi ette võtta. See on vist põhjamaadele omane vaoshoitus ja iroonia.. Eestlased on joodikud, kusjuures juba Rootsi ajast alates. Vist omamoodi traditsioon.“ (Muigab..)

Markus Rene Pae, 9. klass:

„Eestlaste puhul on iga tegevuse juures peamine mugavus ja omakasu. Suurustamine on vist iseloomulik pea igale eestlasele. Samas kiituseks võib öelda, et oleme laia silmaringiga.“

Kätlin Lember, 11. klass:

„Esimene iseloomujoon oleks enesekesksus/suletus, heaks näiteks on nutvad vahetusõpilased, kes siia satuvad või see, et inimesed istuvad bussis, vait kui sukad, isegi kui sõit kestab mitu tundi... Teine tunnus on töökus, sest me oleme end päris kiiresti riigina üles töötanud ja meil on suured saavutused nagu skype ja e-valitsus ette näidata. Kolmandaks... Ma ei tea, äkki edevus. Me arvame, et me oleme palju paremad, kui enamused teised riigid (ja ilusamad jne).“

Villem Ossip, 9. klass:

„Eestlased on sõbralikud, suure südamega ja hea huumorimeelega. Olen enda ümber tähele pannud, et kui inimene solvab teist inimest, siis teine jätab selle meelde, kuid ei vasta samaga. Peale selle on eestlased targad ja laia silmaringiga, oleme alati valmis uut tarkust omandama ja seeläbi ennast arendama.“

Meie küsitlusest selgus, et ka noored eestlased peavad meie rahvast tagasihoidlikeks, passiivseteks, külmadeks ning tõrjuvateks. Enamus küsitletavatest tõi esmajoones välja siiski negatiivsed küljed. Loodame, et kui noored ise mõistavad neid probleeme, siis võtavad nad midagi nende lahendamiseks ette. Kultuurid ja rahvad ju segunevad ja suhtlus erinevate rahvaste vahel areneb tänu interneti laialdasele levikule. Võib-olla juba kümne aasta pärast on sellise küsitluse tulemused juba sootuks erinevad.

LAURA JOHANNA METTIS, 10.C
KÄTLIN TAMMISTE, 10.C

Detsembri lõpp ning jaanuari algus on toonud rõõmu mitmele meie kooli klassile.

20. detsembril toimus põnev korvpallifinaal 11.b ja 11.c vahel, mille võitis 11.b klass! Õnnitleme ja soovime edaspidiseks jõudu! Vahetult enne uut aastat toimus ka maleturniir (sellest kirjutab lähemalt Oliver Steinert) ning sõudeergomeetri võistlus. Samuti on selgunud parimad tegijad poiste ja tüdrukute võrkpallis – poistest võitis finaali 12.c ning teise koha vääriliseks kuulutati 12.b. Kolmanda-neljanda koha mängus domineeris 11.b klass, kes võitis 11.b klassi poisse. Tüdrukute seas osutus parimaks 10.b, teise koha võitis 12.a ning kolmanda 11.a. Saa-
lihoki võistlused on tulemas ning tänu sellele, et meil on nüüd tõeline liuväli, ka jäähoki!

**LAURA NOOR,
11.C**

**FOTOD:
ROBERT PARELO,
11.B**

Sõudeergomeetrite võistluse tulemused:

	Poisid:	Parimad isiklikud saavutused:
1. 12B	1. 12B	(Poisid) 1. Jüri-Mikk Udam (12B)
2. 11C	2. 12A	2. Karl-Martin Miidu (12B), 3. Andres Jürisson (12B)/ Lauri Välja (12C)
3. 12C	3. 12C	
4. 12A		
5. 10B	Tüdrukud:	(Tüdrukud) 1. Betti Vainküla (12B), 2. Alice Mikk (12B), 3. Merilin Tael (12C)
6. 10A	1. 12B	
7. 10C	2. 11C	
8. 11A	3. 12C	
9. 11B		

Maleturniiri kokkuvõte

Kolmapäeval, 19. detsembril, toimus kooli iga-aastane maleturniir. Malendid, lauad ning kellad saadi tänavu otse maleliidust. Seoses ruuminappusega Reaalkoolis toimus turniir raamatukogus ning 4. korruse laudade taga.

Iga gümnaasiumiklass oli tulles saatnud oma vapraid kui ka helgeimad ristljud. Turniir oli täis ootamatusi ning väga põnev ja pingeline. Üllataval kombel domineerisid kogu võistlust gümnaasiumi nooremad esindajad.

Esikoha saavutas hoopis aga 7.A klassi entusiast Georg Nero. Teisele kohale tuli Markus Laars 10.C klassist ning viimase poodiumikoha napsas endale 12.B esindaja Mihkel Kuusküll, päästes sellega ka abiturientide au. Neljandaks jäi 10.A klassi esindaja Karl Kiur Saar. See oli ka viimane koht, mis individuaalselt välja mängiti.

Kuna võistlusest võttis osa üks põhikooli esindaja, kes ka võitis, on gümnaasiumisisene järjestus teistsugune: esimeseks tuli 10.C, teiseks 12.B ning kolmandaks 10.A.

Kõik võistlejad olid väga tublid ning andsid endast kõik. Eriti tuleb kiita 11.B klassi, kes oli välja pannud ülekaalukalt suurima ning kiirevaima koosseisu.

OLIVER STEINERT, 12.A

Tulevane tead

“Tegus abiturient” on rubriik Reaali Poisis, milles kirjutame millegi huvitava või omapärasega tegelevatest viimast aastat gümnaasiumiharidust omandavatest Reaalkooli abiturientidest ja nende tegemistest. Jaanuarikuises numbris uurisime 12.a abiturienti Uku Erik Troppi tegemisi. Lisaks olümpiaadidel osalemisele leiab Uku aega ka kergejõustiku, bridži, foto- ja filmitöötusega tegemiseks. Samuti küsisime, mida peab Uku elus oluliseks.

Kui vanalt osalesid oma esimesel olümpiaadil ja miks?

See oli 8. klassis (olin 13), kui osalesin oma esimesel füüsikaolümpiaadil. Aktustel räägiti, kui hästi on Erik Tamrel olümpiaadidel läinud, ning tahtsin ennastki proovile panna.

Millistel olümpiaadidel oled käinud? Mis on Sinu parimad olümpiaadide tulemused?

Olen proovimise mõttes osalenud erinevatel olümpiaadidel: füüsika, keemia, matemaatika, loodusteadused, bioloogia, geograafia, lingvistika, ajalugu, astronoomia. Viimastel aastatel olen taandunud vaid esimesele kolmele. Seni on vast keemias ja astronoomias kõige paremini läinud - olen osalenud rahvusvahelisel astronoomiaolümpiaadil ning Balti keemiaolümpiaadil.

Milliseid naljakaid vahejuhtumeid on olümpiaadidel ette tulnud?

Kõige eredamalt on mees lõputu ootamine rahvusvahelise astronoomiaolümpiaadi vaatlusvooruks Kasahstanis. Kuna vaid väga vähesed osalejad said korraga ülesandeid lahendada, pidid ülejäänud kinnises ruumis enda järke ootama. Võeti ära kõik elektroonikavidinad, ootamine küündis ca 4-5 tunnini. Lõpuks oli paras segadus: kõik tundisid end vägagi vabalt, lärm oli kõva, veepudelitest ehitati majakesi ja muid konstruktsioone. See oli päris lõbus.

Tegeled vabal ajal ka kergejõustikuga. Kuidas algas see osa Sinu elust?

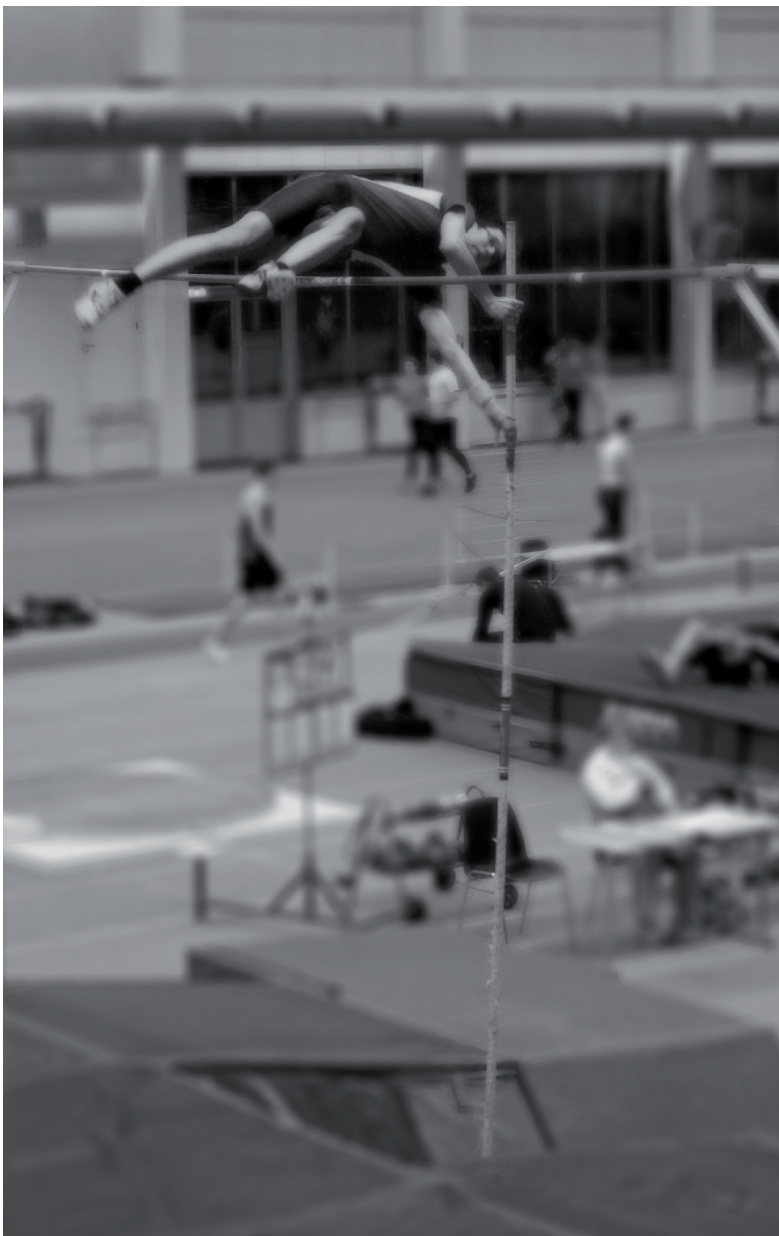
Varasem trenn male näol vajas ära ja otsustasin 7. klassis ala vahetada. Juhuslikult oli üks klassikaaslane läinud parasjagu kergejõustikutrenni ja ta kutsus mind kaasa. Kui algul mõtlesin vaid proovida, siis nüüdseks olen valikuga rahul.

Mis alaga(aladega) tegeled? Milline(sed) ala(d) on lemmikud ja miks?

Tegelen põhiliselt teivashüppega, mis ühtlasi meeldib mulle ka kõige rohkem. Kuna see vajab lisaks headele füüsilistele omadustele ka pikaaegset tegelemist, tehnika omandamist ning keskendumist, sobib see mulle.

Kas käid ka võistlustel? Mis klubi all võistled?

Aeg-ajalt osalen mõnel olulisemal võistlusel kas Tallinna Reaalkooli Spordiklubi või Nõmme KJK liikmena (olen mõlemas klubis).

Uku lemmik kergejõustikuala on teivashüpe.

ERAKOGU

plane-atleet?

Mängid ka aegajalt bridži. Mis Sind selle juures võlub?

Bridž pole päris tavaline kaardimäng - see vajab palju mõtlemist, analüüsi ning harjutamist. Lisaks oleme partneriga leidnud ühise keele, mis teeb mängimise lõbusamaks.

Mis andis tõuke, et hakkasid tegelema filmi- ja fototöötusega?

Kui ühel suvel mu onutütar näitas, mida kõike on võimalik Photoshopiga teha, palusin tal seda endale õpetada. Sellest ajast on fototöötlus mind huvitanud. Videotöötlus sai alguse kodusest jõulupeost. Kinkide lunastamist võtavad nii täiskasvanud kui ka lapsed meie peres tõsiselt ja tulemuseks oli hulk naljakaid klippe, mida oli tore kokku monteerida.

Kas Sinu tööd võib ka kusagil näha?

Fototöötusega tegelen vaid oma lõbuks ning filmitöötusega seoses pole veel midagi suurt ja põnevat teinud - seega kahjuks ei. Kui tulevikus midagi teen, siis saab seda kindlasti näha.

Kui vaatad oma praeguseid tulevikuvõimalusi, kas kahetsed midagi, mida oleks võinud tookord otsustada teisiti?

Praegu mõeldes ei kahetse midagi. On, nagu on, ja tuleb, mis tuleb.

Kui Sa väike olid, millisena arvasid ennast suurena olevat? Kelleks tahtsid saada ja miks?

Väiksemana oli mul palju mõtteid, kelleks saada. Üks paljudest oli mustkunstnik, õppisin isegi mõningaid kaarditrikke. Innustas soov teha David Copperfieldi illusioone järgi, mis tundusid salapärase ja põnevatena.

Vabal ajal mängib Uku meelsasti bridži. ERAKOGU

Millisest kirjandusest ja muusikast Sa huvitud?

Raamatutest naudin kõige enam humoorikaid seiklus- ja krimiromaane. Muusika osas väga suuri eelistusi pole, kuid U2 on pea igas olukorras sobiv. Lisaks meeldib mulle ka iseseisvalt kitarri või klaverit mängima õppida.

Mis Sind motiveerib?

Mind motiveerib uute asjade proovimine ja võimalus areneda. Kui tagasi vaatan - et suutsin end ületada ja mõnda asja paremini teha - on pärast väga hea tunne.

Mida võtaksid üksikule saarele kaasa?

Kui mõelda ratsionaalselt (üks reaalkas peaks seda vist tegema?), oleks esimene valik tööriistakarp. Kuidagi peab ju ellu jääma. Kui aga mõelda pisut kastist väljapoole, võtaks kaasa hea kaaslane (kuigi siis poleks vist enam tegemist üksiku saarega) ning optimistliku meele, sest just need aitavad raskes olukorras hakkama saada.

Mida tahad kindlasti elus saavutada (mõni unistus, soov, mida tahad ellu viia)?

Tahaksin olla oma ala tõeline professionaal. Konkreetsematest soovidest tahaksin osata hästi kitarri mängida.

Mis Sinu jaoks elus oluline on?

Kõige tähtsam on olla rahul. Kokkuvõttes pole meie lõputunnistuse hinded nii olulised ning väga tähtis pole ka see, mis ülikooli me edasi lähme. Oluline on leida oma tee ning olla oma eluga enam-vähem rahul.

Kui kaua oled Reaalkoolis õppinud? Mis Sulle Reaali juures meeldib?

Olen Reaalkoolis juba esimesest klassist saati. Et olen reaalinete inimene, sobib siinne programm mulle üsna hästi. Lisaks on siin palju huvitavaid inimesi ja häid sõpru, kes teevad kooliskäimise päris meeldivaks.

**KRISTINE DIANE LIIVE, 12.C
LAURA LIISA LANKEI, 12.C**

Üks helin mul helises rinna sees

Oma reisi alustasime neljapäeval, 6.detsembril, oma kalli Reaalkooli eest. Eesmärk oli jõuda rahvusvahelisele Krakovi jõulu- ja advendilauludekonkursile. Pakkisime oma asjad bussi, pidasime maha, kes vähem, kes rohkem, verise sõja istekohtade eest, heitsime lumisele Poisile veel viimase pilgu ja sõit võis alata. Esimene peatus oli Ikla piiripunktis, kus näljased said ka veidike keha kinnitada. Graafikust kümme minutit maas, jätkasime teekonda. Mõningate tundide möödudes tegime taaskord söögipeatuse - seekord Leedus, 19 Kilomeetri restoranis, nagu bussireisidel ikka kombeks. Ajast jällegi maas, sõitsime ikka edasi ja edasi.

Mingil ajahetkel, kui õues oli juba pime ning kõikidel bussis loksumisest südamed pahad, tekkis teatud seltskonnal tuju mängida sõnamängu. Pärast esimest viitteist minutit tüdinesin selle kuulamisest ära ning tegin väikese uinaku. Kui ma umbes poole tunni pärast ärkasin, oli mängijate hulk suurenenud mitme inimese võrra ja sõnade hulk märkimisväärselt suur. Ikka karu – uni – ilus – sisalik – kamm ja nii edasi. Ööbimiskohta jõudsime umbes südaöö paiku. Ainus inimene, keda seal nägime, oli koristaja. Fuajees oli ka akvaarium ning selle ees pehme

tool, mille nii mõnigi meist enda jaoks avastas. Paarikümne minuti pärast ilmusid ei-tea-kust võtmed ning meid lasti ometi magama.

Homnikusöök oli saalis, kus suure laua peal leidus nii mõndagi head ja paremat. Muu hulgas ka taldrikutäis rullikeeratud pannkooke. Need söödi muidugi otsekohe ära. Mis siis ikka, toodi uued. Ka need kadusid kiirelt. Varsti toodi järgmised pannkoogid, seekord lausa kaks taldrikutäit. Kummalisel kombel viimastest ei söödud ära aga ühtegi. Pärast sööki, kui me kohvreid uuesti kokku pakkisime, ilmutasin ma paranormaalseid võimed ning lõhkusin kraanikausi kohal oleva riuli seda vaid sõrmega riivates.

Teekond läbi imelise Poolamaa jätkus. Sisustasime oma aega põhiliselt sellega, et spekulereisime teemal, kas meie Victori-nimeline grupijuht on mees või naine. Asi oli lihtsalt selles, et kõikidel taolistel üritustel on saatjateks alati õrnema soo esindajad. Pealegi oli tegu siiski Poolaga, kus Victorid võivad vabalt ka naised olla. Lootsime lihtsalt, et ta nimi meile õnne toob. Victory, victory, victory...

Ilmnes, et Poolas liikumine pole sugugi ohutu. Näiteks esimese asjana Krakovis suutsin ma kõndida vastu bussi tahavaatepeeglit. Pärast seda oleks üks Poola mees mind jalgrattaga alla ajanud. Seisin rahulikult kõnniteel ja üritasin pilti teha, kui järsku kuulsin selja tagant, kuidas keegi karjus: „Hello, hello!“ Pöörasin end ümber, kostus pidurdamisheli ning vandumist. Vihane meesjalgrattur vahtis kurjalt mulle otsa ja käreatas: „Hello - that means look!“ Poola keeles võib-olla tõesti.

Meie kõikide suurteks kergenduseks selgus, et meie reisisaatja, nagu me ta hellitavalt ristasime, oli siiski mees. Esimese asjana viis ta meid sööma ühte väikesesse restorani. Tegemist oli vägagi kummalise kohaga. Vähemalt on mul nüüd kogemus, mis tunne on süüa, kui pea kohal ripub metsseatopis. Edasi läksime oma hotelli, mis polnud just parim omasuguste seas. Võta esimene ettejuhtuv Lasnamäe korterelamu, üüri välja, ja palun – hotell missugune.

Otsustasime oma pärastlõunasest prooviajast loobuda ja hoopiski vanalinna jalutama minna. Talvine Krakov on lihtsalt vapustav! Raekoja platsil oli tohutu suur jõuluturg: kümned ja sajad müügiputkad, pikad järjekorrad näljaseid inimesi, hõõgveini lõhn, kõikjal tuled, valgustatud kirikud, ülimalt libedad munakivid... Kindlasti üks kauneimaid paiku, kus talvel viibida. Palju meile vaba aega ei antud – pidime jällegi sööma minema. Seekord meid säästeti vähemalt topiste all istumisest. Öhtul tegime hotelli konverentsiruumis proovi. Parem ei hakka mainima, kuidas see läks. Viimased tunnid enne magamaminekut veedeti hotellist wifit otsides. Niisiis oli umbes pool koori all fuajees, kus peale meie olid veel purjus makedoonlased, ning ülejäänud meist lamasid teise korruse koridoris laudade peal.

Konkursipäev algas nigela hommikusöögiga, misjärel pakkisime kokku oma kleidid, vööd, kingad ja kõik muu vajaliku. Victor viis meid lähedalasuvasse kooli, kus asus meie lahtilaulmise klass. Tegemist oli väga vana ning suursuguse hoonega, mis üldisest tänavapildist mitte millegi poolest ei eristunud. Hääled lahti lauldud, söömas käidud ja kleidid seljas, läksime konkursipaika, milleks otseloomulikult oli kirik. Nägime väljas ka Singapuri poistekoori lauljaid, kellel olid termosed käes ning näomaskid ees. Nende jaoks kümme kraadi alla nulli pole vist väga tavaline nähtus, kuigi tuleb tunnistada, et ega meilgi õhukestes sukkades eriti soe polnud.

Kirik oli võimas ning tohutul külm. Õnneks olid nad pinkide, kus peal seistes laulsime, taha suured radiaatorid pannud. Meie võistlesime noortekooride (vanus 14-19) kategoorias, olles siiani esimene ja ainus Eesti koor, kes sellel konkursil käinud on. Muide, žürii üheks liikmeks oli meie oma Thea Paluoja. Loodetavasti ei teinud me talle ega meie rahvusele häbi. Kuna õhtusöögi ja järgmise kontserdini oli päris mitu tundi aega,

lasti soovijad linna peale, ülejäänud läksid tagasi hotelli. Muuseas, Krakovis on üle 120 kiriku, millest enamus asuvad väga lähestikku; tänav, kus ei kehti ükski seadus; cupcake'i kohvik ning otseloomulikult jõuluturg.

Raekoja platsilt meie söögikohta jõudmine oli paras katsumus. Kõigepealt kõndisime piki ühte tänavat, jõudsimme järeldusele, et see on vale, pöörasime otsa ringi ning läksime tulnud teed tagasi. Varsti mõistsime, et algne suund oli täiesti õige. Pärast tänavaterägistikus ekslemist tõdesime, et kui neli korda paremale pöörata, jõuad ikka samale ristmikule tagasi. Kõndides mööda kitsast kottpimedat teed, tänasime kõiki eksisteerivaid jumalaid, et tegemist polnud sellega, kus ükski seadus ei kehti. Lõpuks jõudsimme oma väikesesse restorani päralt. Suur oli aga üllatus, kui me sealt ühtegi tuttavat eest ei leidnud. Juhtub, kui oma käekella keeramata jätab.

Kirik, kus me õhtul esinesime, oli külm ja pime. Nägime ka oma konkurente – ääretult suur ja võimas Saksa koor, Singapuri poistekoor ja teisi. Esinesime viimastena. Oma korda oodates seisime värisedes seina ääres, kust õhkas meeletult külmust. Otse lava ees, kõrgel lae all rippus tohutu suur kullatud krutsifiks.

Järgmisel hommikul osalesime missal. Poola on ikka uskumatult religioosne riik – kirik oli igas vanuses inimesi paksult täis. Olime kooriga veidike segaduses, kuna keegi meist polnud varem katoliku kiriku missal osalenud, ning ei teadnud täpselt, mida, millal ja kuidas teha. Asi kujunes lõpuks selliseks, et laulsime keset teenistust kaks laulu ning pärast selle lõppu andsime väikese kontserdi. Inimesed kuulasid meid suure huviga. Pärast esinemist, kui meie kibekiirelt riided selga panime (seal oli ikka pörgulikult külm), tuli meie juurde üks vanem naine ja naeratas soojalt. Ka bussijuhid olid meie vastu väga kenad olnud ja bussi juba varem sooja pannud. Ausalt öeldes pole väga meeldiv kleidis laulda, kui hingeõhk su ees kipub kristalliseeruma. Meie järgmine sihtpunkt oli Wieliczka soolakaevandus. Sinna kohale jõudes pidime üsna kaua ootama, et meie giid kohale jõuaks. Lauljate nägudelt peegeldus üldine tülpimus ja väsimus, peamiselt ikka külma pärast. Lõpuks tuli see kauaoodatud hetk, kui saabus meie giid ning võisime ekskursiooni alustada. Kõigepealt näiteks 378 trepiastet suunaga alla. Kaevanduses oli lisaks tavapärasele turistiatribuutikale palju väikeseid kabeleid, soolast lühtrid, seintesse graveeritud „Püha õhtusöömaaeg“ ja muud tuntud objektid. Võib väita, et terve meie reisi tipphetk oli see, kui saime suures saalis laulda. Sealne akustika lõi sõna otseses mõttes pahviks – see oli tohutult võimas (Nokia kontserdisaali projekteerijad, palun minge võtke õppust). Tagasi üles minemiseks oli pisike puuri meenutav lift. Keytil tekkis seal kerge klaustrofoobiahoog ning Annika pidi terve tee talle „Sepapoisse“ laulma. Sõit ise kestis 30 sekundit ja oli väga tuuline. Meie viimane ülesastumine oli õhtusel galakontserdil suures Mariacki kirikus, millel on kaks torni. Need pole aga kaugeltki ühesugused. Üks tornidest on väiksem ja tagasihoidlikum, teine paar meetrit kõrgem ja uhkem. Nagu katoliku kirikule kombeks, oli ka Mariacki seest väga rikkalikult kaunistatud ja värvitud – kõikjal punane, sinine ja kuldne, temperatuurilt aga otseloomulikult jääne. Rahvast oli kuulama tulnud palju. Esinejaid näha oli lootusetu üritus. Muuseas, noortekooride kategooria võitis üks väike, 26-liikmeline tütarlastekoor, pärit kusagilt kaugelt riigist. Sakslased olid neljandad, singapurlased teised. Auhinnaks oli diplom ja kullatud ingliskuju. Kaua meil võitu tähistada ei lastud, õige pea suundusime tagasi hotelli, pakkisime oma kohvrid ja läksime bussi. Viimase päeva hommikusöök pandi meile kaasa. Kuldne ingel asetati hellalt jopede vahel lae alla. Iga kord, kui keegi tahtis vastavat luuki lahti teha, külvati ta kõigepealt üle hüüetega, et ole ettevaatlik, seal on ingel! Hommikul ärgates olime kõigi suureks kergenduseks juba Leedus. Jäid veel mõningad Statoili-peatused, 19 Kilomeetrit, Ikla ja lõpuks jälle Reaalkool, kust me suurema jututa kõik oma teed läksime. Nii kiirelt see käiski!

Kaua meil võitu tähistada ei lastud, õige pea suundusime tagasi hotelli, pakkisime oma kohvrid ja läksime bussi. Viimase päeva hommikusöök pandi meile kaasa. Kuldne ingel asetati hellalt jopede vahel lae alla. Iga kord, kui keegi tahtis vastavat luuki lahti teha, külvati ta kõigepealt üle hüüetega, et ole ettevaatlik, seal on ingel! Hommikul ärgates olime kõigi suureks kergenduseks juba Leedus. Jäid veel mõningad Statoili-peatused, 19 Kilomeetrit, Ikla ja lõpuks jälle Reaalkool, kust me suurema jututa kõik oma teed läksime. Nii kiirelt see käiski!

TEKST JA FOTOD: KAISA LAUR, 10.C

sääse-estonia

lumi tuli maha ja
pööbel hakkas eneseabiraamatuid lugema
nooremapoolne naisterahvas ekspressbussis
luges midagi unistuste täitmise edasi lükkamisest

on kolme laadi inimesi
need kes loevad kodus
kes loevad bussis ja
need kes hambad ristas
ära kannatavad

kakstuhat üksteist:
38 enesetappu saja
tuhande inimese kohta

öösel läks uni ära
panin tule põlema ja
öökapil istus peep vain
piidles süüdistaval ilmel

kustutasin tule ära
ja natuke läks paremaks
aga und enam ei tulnud
tulid täis ekspressbuss
ja täitumata unistused

kuldne, hõbe- dane, pronks ja roostevaba: kuldne

kuldsed on mu kõrvarõngad
sõrmused ja esihambad
viljapõllud vahtralehed
vormiriides IT mehed

ja kuna õhtu tundub nõnda
kena
panen ette minna
loodusesse jalutama

küll siis

einestame metsasalus
olgu pealegi meil valus
ära mälestusis eksida
kuivand männiokstel seksida
tunnistajaiks taevatähed
vaid üks meist õhtul koju
läheb

l e m b e l u u l e - konkursi lohutuse- ringi eelviimane voor

selle loo nimi on mmm kiisu
pühh kallikesele koolon paus

kui ma su lõhna tunnen siis
niidab see mind jalust
nagu lõhkekeha kuumas liivas
eesti sõduri iraagis

ja kui ma silitan sind kiisu
siis värisen kui fukušiima
aga niimoodi et sa ei märka mu
allkorruse radioaktiivset leket

aga kui sul õnnestub mind kiisu
mitu päeva vältida
siis igatsen sind rohkem kui ükski
kutsikas
kalli peremehe kojunaasmist
kuuma ahjuroobi hammustust
sabapidi kõrgpingliinil rippumist
koduukeemiat hingeteeades

oh kiisu, ulata mul veelkord käsi
et siis minu järel kõnniksime
sinnani kust tõuseb päike
läbi pahupidi labürindi
mööda rahapaja rada

.....

kui mind näed mul' lange kaela
ja raiu minu põlvedesse
kolmteistkümme roostes naela

suudle mind ja mulle löö
küüne alla taskunuga
lõbutse terve öö
kirvega end lüüa luban

sosista mu kõrva sisse
millal mind sa näha tahad
ja jäta koomapalatisse
lilled voodi ette maha

Endla teatri lavastuses olid õdedest Bennetitest hoopis pereansamblis laulvad vennad saanud...

LAVASTUSE FACEBOOK'I LEHEKÜLG

Teatrireis 2013-01-20

Endla teater on ette võtnud lavastada Jane Austeni surematu romaani „Uhkus ja eelarvamus“. Reaalkool

Armas lugeja!

Pärnu maantee maja on uueks koduks esimese ja teise klassi õpilastele. Iga uus asi nõuab siseseadmist. Nii on praegu klassiruumides riiulitel veel palju tühja ruumi. Kui teil on kodus lasteraamatuid, mida võiksite koolile kinkida, et klasse hubasemaks muuta ja lastel vahetundide ajal tegevust oleks, siis tooge need palun kooli raamatukokku! Oleme kõigile väga tänulikud!

võttis end kohe kätte ja organiseeris tervet gümnaasiumi siis seda ka kohe vaatama. Olles lugenud eelnevalt läbi „Uhkuse ja eelarvamuse“ ja näinud filmi, olin põnevil, milline tükk välja kukub.

Piletid käes, asusime kohtadele. Laes märkas koheselt diskokuuli ja adusin fakti, et mälu on nõrgaks jäänud: ei mäletanud sellist sisekujundust Bennettite ega Mr. Darcy kodu ja lubasin, et koju jõudes hakkan mälu treenima. Mis pani imestama, oli see, et tegelased olid eestistatud ja sugu vahetanud: Darcyst oli saanud Robert, Elizabethist Mark, Jane'ist Jan, proua Bennett oli Vooland, härra Bennett oli Sandy ja Mary, Kitty ning Lydia olid Sander, Tom ja Pets. Lavastuses oli šnitti võetud „Helisevast muusikast“ – nimelt Bennettide pere tütardest (ses etenduses küll poegadest) oli saanud von Trappide sarnane perebänd, kes esitasid teemakohaseid laule, isegi koos väikse tantsukavaga. Põhilugu oli aga ikka sama: proua Bennett oli lastega karm, härra Bennett hoolis kõige enam Elizabethist, Elizabethi ja härra Darcy armulugu oli täis konarusi ja takistusi, Mary üritas olla hästi tark, Lydia põgenes vahepeal kodunt ja Kitty lihtsalt oli seal. Jane'i lugu oli küll tulevikus: tal juba oli kaaslane ja isegi laps!

Aga nagu põhiseaduski ütleb: igaühel on õigus loomingulisele vabadusele, kui see ühiskonda ei kahjusta. Huvitav renditsioon „Uhkusest ja eelarvamusest“, pean tõdema, aga meelelahutuslik kindlasti.

ODE LIIS PINO, 12.B

**Kuidas uus maja
(politseimaja - toim.)
meeldib?**

Uuel aastal uue hoo(ne)ga!

(Kooris): Hästi!

Minul on niisugune lugu, et mulle meeldis Väike maja ikka natuke rohkem, minu arust oli see ikka armsam.

-Aga varsti harjub ära.

-Tegelt ei harju üldse ära!

Kas söömas käia on nüüd natuke ebamugavam, vastikum ka?

Enam-vähem suht sama.

Siin on niimoodi, et puhtast harjumusest, iga kord, kui ma sööklast tulen, siis tahan hoopis Väiksesse majja minna.

Mulle meeldib see, et sa saad ükskõik mis õpetajaga sööma minna. Kohe, kui oled valmis, siis tuleb üks õpetaja ja võid minna.

Mis ei meeldi uue maja juures?

Ma eksisin ükskord ära.

Meile meeldib kõik.

Mulle üks asi ei meeldi, et peame trepist üles-alla minema

Mulle ei meeldi see, et kui sa trepist üles tuled, siis oled väsinud, aga kui alla tuled, siis on hästi mõnus.

Mulle ei meeldi üldse see, et me peame siin kogu aeg edasi-tagasi, edasi-tagasi minema. Trepist üles on raske, sinna on raske.

Mis teile meeldib uue maja juures?

Peale selle, et me siia majja tulime, sain ma ka hea uue koha.

Siin on pingid lähemal ja teisest reast näen ilma prillideta, aga muidu teises reas istudes nägin vaevu prillidega.

Mulle meeldib siin uues majas see, et meil on igaühel oma nagi.

Mulle meeldib, et siin on niuke pikk koridor.

-Jah, seda mööda saab keksida!

-Ja muhke saada!

-Ja Tuule ütles, et mind kogu aeg kiusata!

Siin on eraldi garderoobid.

Igaühel on oma nagi.

Mulle meeldib kõige rohkem reede, sest siis saab kaua magada. Siis tuleme kooli 8.55-ks, muidu tuleme 8.00-ks.

Väikese maja uus õppehoone aadressil Pärnu mnt 11.

Delfi.ee

Vastasid:

1A/B: Johannes, Art, Harold, Juhan, Sven-Erik

2B: Ingrid, Tuule, Amanda, Eliisabet, Karoliina, Katariina, Mihkel

ODE LIIS PINO, 12.B

Hariduse jagajate ütlused:

Tairi Tamme-Amjärv rääkides sõpruskonnast: „Ma ei tea, miks sõbrad ja sõbrannad annavad kokku konna.”

Tamme-Amjärv: „Tuleb Veiko Somelarile öelda, et võtku oma karvad ära.” – karv oli projektori läätse ees

Tamme-Amjärv: „Vähem sõudmist, rohkem pornot!”

Kristi Koit: „Minu taga istusid teatris mingid imikud. Need olid kümnendikud vist.”

Ulla Kamp: „See õpik on tehtud inimestele, kes ei mõtle nii palju.”

Rain Vellerind: „Tasa! Sa ei saa magada muidu, kui sa ise samal ajal räägid.”

Vellerind: „See varras siin on mængult vanade kreeklaste merevaik.”

Vellerind: „Positiivne laeng on nagu särav päike – roheline pluss.”

Vellerind: „Selle kohta on mul olemas mingisugune PowerPoint, mida on VÄGA VINGE alati vaadata.”

Piret Järvela: „Kohe tulen kapist välja.”

Järvela: „Kui keegi teist julgeb kirjutada „š” asemel „sh”, siis ma ei vastuta oma tegude eest!”

				6	9	7	4	
4		7						
	3					6	7	
5		6				2		
		4	2		7	8		
		1				4		5
	2	9					1	
						3		7
	5	3	6	1				

**Eriskummalised
Sudokud!**

			8			6	3	9
9				6				
					9			
		2	9	4	7	1		
		5		1			8	2
					2			6
	5	6			8		9	
	3		7			5	6	
1	7				5			

9							1
5	3	8					
		6		9	5		
	4				2		8
				7	8		4
8		1	6		4	7	
	5				1		7
	8	2		4			6
			5	8			1

						7
					4	2
3				6	4	
1				5		6 8
5				8		
		5		4		7 8
				9	3	
4				2		
				6	2	
						9 1 6 8
	4					

4	9							
7								
			7				5	2
	3	1			2		8	
	2		4			3	1	
6			5					
3	7			4		6		
		5	3	2	6	4		
			2					
				5				7
4	5	3			8			

REALI POISS Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 5 (109) jaanuar 2013

PEATOIMETUS KÜLJENDUS TOIMETUS

Ode Liis Pino 128B, Merit Kraav 128B
Merit Kraav 128B
Kristine Diane Liive 128C, Laura Liisa Lankei 128C, Keit Toom 128C, Sander Udam 128C

TOIM. NÕUANDJA AITÄH

Õp. Piret Järvela
Oliver Steinert 128A, Karl-Sander Erss 129B, Robert Parelo 129B, Laura Noor 129C, Carmel
Tellis 129C, Inna Hallik 130B, Jevgenija Martõnova 130B, Helena Miidu 130B, Kaisa Laur 130C,
Johanna Laura Mettis 130C, Kätlin Tammiste 130C

KAANEFOTOD KUJUNDUS

Robert Parelo 129B, Kaisa Laur 130C
Peeter Kask 128C

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 või 16 lk ja on tasuta

rp.real.edu.ee | rp@real.edu.ee